

Saskia Schouten

De gewr van liefde

Groteletter-editie

Uitgeverij Cupido

Omslag en binnenwerk: Mat-Zet bv, Huizen

De geur van liefde

**ISBN 978-94-6204-271-1
CUPIDO - GROOT**

**© 2020 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest**

www.uitgeverijcupido.nl

**Niets uit deze uitgave mag worden verveelvou-
digd en/of openbaar worden gemaakt, op welke
wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.**

Voor mijn man Peter

PROLOOG

Maria

“Dat is dan afgesproken. Over twee weken begin je.”

Mevrouw Jager staat op en geeft me een hand.

Ik glimlach breed. “Dat is prima, ik zal er zijn.”

Als ik buiten ben, kan ik mijn jubelgevoel laten gaan. Yes! Ik heb een baan, eindelijk!

Na vier maanden zonder werk kan ik bij deze fantastische parfumeriezaak beginnen.

Dat moet gevierd worden! Ik spring op de fiets en sjees naar huis. Als ik bij mijn flat aankom, zie ik een rare uitstekende stoeptegels te laat en ik realiseer me dat ik die niet meer kan ontwijken.

Néé! Mijn fiets stuitert half over de tegel, glijdt onder me vandaan en ik ga tegen de vlakte. De fiets komt half boven op mij terecht. Ik probeer eronderuit te krabbelen, maar dan slaak ik een kreet: “Au!” Nu pas voel ik een stekende pijn in mijn linkerarm.

“Gaat het?” klinkt ineens een stem, terwijl ik voel dat het gewicht van de fiets verdwijnt. Ik kijk in de donkerbruine ogen van Pieter, de knappe

buurman van een paar woningen verder op dezelfde galerij. Hij kijkt me bezorgd aan. “Ik zal je overeind helpen.”

“Mijn linkerarm is volgens mij gekneusd.”

“Ik pak je onder je oksels, oké?”

Ik knik en even later sta ik overeind.

“Ik zal je fiets binnenzetten en je naar huis brengen. Geef mij de sleutels maar.”

Met mijn rechterhand haal ik de sleutels uit mijn zak. Een tijdje later staat de fiets in de schuur en lopen we samen naar de lift. Met mijn rechterarm ondersteun ik de linker. Als we voor mijn voordeur staan, zegt Pieter: “Heb je verder nog hulp nodig? Zal ik de dokter voor je waarschuwen?”

Ik vind het lief aangeboden, maar dat kan ik best zelf. “Het gaat wel, ik zal hem zo bellen. Bedankt voor je hulp.”

“Weet je het zeker? Ik wil je met alle liefde naar de dokter brengen, hoor.”

Met alle liefde... dit is wel een uitgelezen kans om deze knappe kerel beter te leren kennen.

“Even mijn vriendin bellen en dan kunnen we direct gaan,” zegt hij voortvarend.

Mijn zin om me door hem te laten brengen, ver-

dwijnt als sneeuw voor de zon. Hij is al voorzien. Ja, dat is meestal het geval met knappe kerels die ik tegenkom.

“Niet nodig, Pieter, ik red het wel. Ik bel mijn zus, ze zit zonder werk, dus ze heeft alle tijd van de wereld.”

“Oké. Sterkte ermee. Laat me nog eens weten hoe het gaat.”

“Zal ik doen.”

Als ik binnen ben, laat ik mijn jas van me afglijden, raap hem op en hang hem aan de kapstok. Vervolgens loop ik de kamer in en zak voorzichtig op de bank. Direct mijn tweelingzus bellen. Hopelijk is ze thuis. We zijn gewend om elkaar op de hoogte te houden van ons wel en wee. Op dit moment voel ik me meer ‘wee’ dan ‘wel’, die arm doet vreselijk zeer. Hij zal toch niet gebroken zijn? Dat hoop ik niet, want ik moet over twee weken bij *Cominetta* beginnen.

“Hoi, Astrid, kun je snel komen? Ik ben bang dat ik mijn arm gebroken heb.”

“Wat vertel je me nou? Ik kom eraan!”

Binnen tien minuten kan ze hier zijn, ze woont aan de andere kant van de stad.

Ik baal als een stekker. In plaats van te vieren dat

ik eindelijk werk heb, kan ik fluiten naar die baan. Hoewel...

Als we terug zijn uit het ziekenhuis - ik met mijn arm in het gips - zegt Astrid: “Zo, nu eerst koffie.”

Ze gaat in de keuken aan de gang en even later hebben we beiden een grote mok cappuccino voor ons staan. Genietend neem ik een slok. Net als ik mijn idee naar voren wil brengen, doet Astrid dat.

“Wat denk je ervan als ik je voorlopig vervang bij *Cominetta*?”

HOOFDSTUK 1

Astrid

Een beetje zenuwachtig fiets ik naar de parfumeriezaak. Het is jaren geleden dat ik me voor mijn zus heb uitgegeven. Dat was ergens in onze tienerjaren en op de basisschool hebben we het heel vaak gedaan. Wat hebben we daar veel lol mee gehad. Maar nu is het heel serieus: het gaat om de baan van Maria. Ik ben vergeten te vragen wat er is afgesproken over de eerste dag. Is er een personeelsingang of moet ik gewoon bij de winkeldeur wachten tot die opengedaan wordt? Misschien heeft mevrouw Jager het niet tegen Maria gezegd. Mijn zus heeft beschreven hoe de bedrijfsleidster eruitziet. Ze heeft kort, blond haar en draagt een niet alledaagse donkerpaarse bril. Bij de winkel zet ik mijn fiets in het rek en wacht tot de deur opengedaan wordt. Dat gebeurt even later en een sympathiek ogende vrouw steekt haar hand naar me uit en zegt: “Welkom, Maria, kom verder.”

Ik volg haar de winkel in, terwijl mijn hart begint te bonken. De zenuwen beginnen op te spelen.

Als alles maar goed gaat!

“Sorry dat ik je vergat te zeggen dat je via de achteringang naar binnen kunt. Ik zal je laten zien waar die is.”

Via de winkel komen we in een gang en aan het eind daarvan is een deur. “Dat is de personeelsingang, die is makkelijk te vinden als je achterom komt. Je krijgt natuurlijk een sleutel van me. De kantine heb je al gezien.”

Mijn zenuwen komen wat tot bedaren en ik doe mijn best om alles te onthouden. Ik zie verschillende deuren, maar er staat niets op. Zo gauw ik de kans krijg, moet ik Maria hierover appen.

“Zoals ik al zei, is de maandagmorgen gereserveerd om de voorraden aan te vullen. Kom, we gaan het magazijn in, dat is naast de kantine.”

Mooi, dan hoef ik Maria hier niet over te appen. Even later ben ik druk aan het werk. Ik breng dozen naar de winkel en zoek waar ik de inhoud neer moet zetten. Mevrouw Jager laat me mijn gang gaan, zelf is ze met de administratie bezig. Ik vind het leuk werk, al die verschillende merken parfum en eau de toilettes die door mijn handen gaan.

“Maria, kom je koffiedrinken?”

Het dringt niet direct tot me door dat mevrouw Jager het tegen mij heeft, zo verdiept ben ik in het werk.

“Maria!” hoor ik weer.

Oeps, ik moet wel naar de naam van mijn zus luisteren. Ik sta op uit mijn gehurkte houding en zie een tevreden blik op het gezicht van de bedrijfsleidster.

“Je hebt goed doorgewerkt, zie ik. Maar nu is het tijd voor pauze.”

Ik loop met mevrouw Jager mee naar de kantine en zie dat de ruimte die naam nauwelijks waard is, zo klein is het vertrek. Maar het is wel heel gezellig en sfeervol ingericht. In het midden staat een tafel met vier gekleurde stoelen eromheen. Langs de muur een keukenblok met een koffieautomaat erop. De muren zijn zachtroze gesausd en er hangen twee kunstwerken.

“Wat gezellig hier!” roep ik enthousiast.

Mevrouw Jager lacht: “Dat zei je de vorige keer ook al, maar je hebt helemaal gelijk. Ik ben erg blij met deze ruimte.”

Oeps, dat ging nog maar net goed. Maria is hier natuurlijk al geweest en houdt net als ik van kleur.

Ik mag wel op mijn woorden letten, stel je voor dat de bedrijfsleidster iets doorkrijgt.

Mevrouw Jager loopt naar de koffieautomaat, terwijl ze vraagt: “Cappuccino, net als de vorige keer?”

“Graag.”

Als we samen aan de gele tafel zitten, zegt ze: “Meestal zul je hier alleen zitten, tenzij Wilma er is. Als het dan niet druk is, sta ik in de winkel en kunnen jullie samen pauzeren, dat is wel zo gezellig.”

O ja, Wilma, Maria heeft het over haar gehad. Een parttime medewerkster die een paar dagdelen in de week werkt. Mevrouw Jager begint te praten over enkele producten die momenteel moeilijk leverbaar zijn.

“Ik zal je een lijstje geven met de namen daarvan. Als iemand ernaar vraagt, leg je uit dat het even duurt voor het betreffende artikel er is en vraag je of je het telefoonnummer mag noteren. En uiteraard de naam van het artikel. Zodra het binnen is, zal de klant dan gebeld worden.”

“Wat een goede service.”

“Ja, dat vind ik heel belangrijk, dat staat bij *Cominetta* hoog in het vaandel.”

Ik knik. “Ik begrijp het. Op deze manier blijven de klanten komen.”

Na de tweede bak koffie ga ik weer aan de gang. Ik vind het leuk om te doen, maar het werk met de klanten zal ongetwijfeld nog afwisselender zijn. Jammer dat het maar tijdelijk is, de laatste tijd val ik van de ene baan in de andere. Toen het bedrijf waar ik al vijf jaar tot mijn grote tevredenheid had gewerkt failliet ging, heb ik me ingeschreven bij een uitzendbureau en alle baantjes aangepakt die me aangeboden werden. Leuke en minder leuke banen. Tot er geen werk meer was dat me aansprak. Toen heb ik gesolliciteerd als oppas. Een vriendin van Maria had iemand nodig.

Het ging om drie kinderen, Meindert van vijf, Samantha van drie en baby Bonetta. Schattige kinderen. Helga, de moeder, wist dat ik zou vertrekken als ik werk had gevonden. Zo lang heb ik het niet volgehouden, ik ben ontslagen om een – in mijn ogen – belachelijke reden. Helga wilde dat ik elke dag met de kinderen naar buiten ging om een frisse neus te halen. Ik vond het uiteraard geen probleem tot die bewuste woensdagmiddag. De regen kwam met bakken uit de hemel.

De baby was huilerig en in plaats van te gaan wandelen, reed ik binnen met de wagen heen en weer. Daar werd ze rustig van en tot mijn opluchting viel ze in slaap. Toen Helga thuiskwam, begon ze juist weer te huilen. Helga vroeg of ik was wezen wandelen. Toen ze hoorde dat ik met de kinderen binnen was gebleven, vroeg ze of ik een watje was. Of ik niet tegen een buitje kon. Ik hoefde niet meer terug te komen en sindsdien zat ik weer zonder werk. Toen ik dat aan Maria vertelde, wist ze niet wat ze hoorde. Ze vroeg Helga om opheldering, maar het was een vervelend gesprek geweest en sindsdien had ze geen contact meer met haar gehad. Ik vind het heel vervelend voor mijn zus, maar ja, het is niet anders.

Zo, ik begin met de laatste doos. Voorzichtig zet ik de flesjes parfum op de daarvoor bestemde plek. Vervolgens loop ik nogmaals alle schappen langs om zo veel mogelijk in me op te nemen waar alles staat. Het zal lastig worden voor Maria als ze zal moeten zoeken naar artikelen, dus daarom maak ik foto's van de hele winkel. Dan kan mijn zus het in haar hoofd prenten.

“En? Hoe was het?”

Zoals afgesproken eet ik deze eerste dag bij Maria. Ze heeft pizza's in de oven opgewarmd, dat is niet zo moeilijk om met één hand te doen.

Als we aan tafel zitten, begin ik te vertellen.

“Ik heb foto's gemaakt van de winkel. Die moet je maar goed bestuderen, zodat je straks niet naar dingen hoeft te zoeken.”

“Wat goed van je. Ja, stel je voor, zeg. Ik ga op zoek naar een bepaald product, terwijl ik allang geacht word te weten waar het staat. Mevrouw Jager zou denken dat er iets mis is met mijn geheugen. En heb je nog bekenden gezien vanmiddag?”

Ik schud mijn hoofd. “Nee, maar dat zal ongetwijfeld een keer het geval zijn. Het was niet druk en de mensen die er kwamen kon ik goed helpen. Af en toe moest ik wel iets vragen aan mevrouw Jager, maar verder ging het prima.”

“Het is te hopen dat ze echt niets in de gaten krijgt.”

“Bijna ging er iets mis. Ik riep in mijn enthousiasme dat ik de kantine zo gezellig vond...”

“En die had je zogenaamd al gezien, natuurlijk. Hoe reageerde ze?”

“Het viel mee. Ze zei dat ik dat vorige keer ook al gezegd had, maar dat ik helemaal gelijk had.”

“Oeps, je moet dus wel op je woorden letten.”

“Ik denk dat het voor jou moeilijker wordt als je over een paar weken aan de slag gaat.”

Mijn zus kijkt bedenkelijk. “Ja, daar kun je wel eens gelijk in hebben.”

“Ik zal je zo uitvoerig mogelijk van elke dag verslag doen, vooral van de dingen die me opvallen. Misschien komt er wel een klant met aparte wensen of een rare klant of... Nou ja, je kunt natuurlijk van alles tegenkomen. Maar ik vind het superleuk om te doen en hopelijk vind jij dat ook!”

Maria

Ik zit nu al drie weken thuis. Ik heb alle boeken uitgelezen die ik nog niet gelezen had en dat geldt ook voor de biebboeken. Dus ik heb weer nieuw leesvoer nodig. Het is een halfuur lopen naar de bieb, dus goed te doen. Bovendien is het mooi weer, ik heb wel zin in een wandeling. Dan schiet me wat te binnen. De bieb is in de buurt van *Cominetta*, dus voor de zekerheid zal ik een omweg

nemen. Stel je voor dat mevrouw Jager om weet-ik-wat-voor-reden in de stad loopt. Ik moet er niet aan denken. Mijn zus en ik zouden gigantisch door de mand vallen.

Als ik de deur achter me dichttrek, merk ik dat ik de boeken vergeten heb. Ik draai de sleutel weer om, pak de boeken en doe ze in een plastic tas. Ik ben er al aardig bedreven in om alles met één hand te doen.

Even later loop ik in de zon, heerlijk.

“Hé, Maria!” hoor ik opeens achter me roepen.

“Of ben je Astrid?”

Ik kijk om en zie Helga achter de kinderwagen. Meteen komt het nare gesprek weer in mijn gedachten.

“Raad maar wie ik ben,” daag ik haar uit.

“Doe niet zo flauw, volgens mij ben jij Maria. Je zus zou niet zo reageren.”

Ik begin te lachen. “Je hebt helemaal gelijk. Hoe is het met je?”

“Dat kan ik beter aan jou vragen.”

“Ik heb mijn arm gebroken. Over drie weken mag het gips eraf.”

Het valt me op dat Helga net doet alsof er niets gebeurd is. Zou ze weer contact willen? Alsof ze

mijn gedachten kan lezen, zegt ze: “Zullen we er-
gens een bakkie gaan doen?”

“Ik ben op weg naar de bieb, daar hebben ze ook
koffie.”

“Leuk, doen we.”

Helga wil rechtsaf slaan, de kortste weg naar de
bibliotheek.

“Ik ga hierlangs, dan is mijn wandeling wat lan-
ger.”

Voor geen goud ga ik langs *Cominetta*.

“Oké, dan loop ik met je mee.”

Ik wacht tot Helga begint te praten. Ik ga ervan
uit dat ze het uit wil praten. Als ze geen contact
wil, had ze me toch niet aangesproken?

“Je hebt een behoorlijke stapel boeken,” begint
ze, met een blik op mijn tas.

“Je weet dat ik van lezen hou, en nu met die ge-
broken arm heb ik er tijd genoeg voor.”

“Zit je nog steeds zonder werk?”

“Ik heb gesolliciteerd bij een parfumerie en zo-
dra mijn arm weer beter is, begin ik,” antwoord
ik naar waarheid.

“O, mooi, dat is heel wat anders dan in een mo-
dezaak.”

“Ja, zeg dat wel. Maar het lijkt me erg leuk.”

We zijn intussen bij de bieb aangekomen en ik loop naar het inleverpunt. Ik scan de boeken en zet ze in de inleverkast. Helga is al naar de koffieautomaat gelopen. De koffie is hier gratis. Als ik ook koffie getapt heb, ga ik bij haar zitten. Ik werp een blik in de kinderwagen waar baby Bonetta vredig ligt te slapen.

“Ze groeit als kool, nog even en ze past niet meer in de kinderwagen,” lacht Helga.

Ik besluit de knuppel in het hoenderhok te gooien en vraag: “Wat is er nu eigenlijk met je aan de hand?”

Helga kijkt me verbaasd aan. “Wat bedoel je?”

“Ben je ons laatste gesprek vergeten? Ik dacht dat je het nu wilde uitpraten.”

“O, je bedoelt... Ach ja, ik was niet helemaal mezelf, sorry.”

Helga neemt een slok van haar koffie en kijkt in de kinderwagen. Het lijkt wel of ze me niet durft aan te kijken.

“Kom op, Helga, we zijn vriendinnen. Of moet ik zeggen: we waren vriendinnen? Want die indruk had ik namelijk, dat het over en uit was tussen ons.”

“Ik zei al, ik was mezelf niet.”

“Dus dat is alles? Was je ook jezelf niet toen jij Astrid ontsloeg? Ze heeft juist haar best gedaan om Bonetta in slaap te krijgen door binnen...”

“Ja, ja, ik weet het. Maar ik vind het nu eenmaal heel belangrijk dat Bonetta dagelijks frisse lucht binnenkrijgt. Weer of geen weer, dat maakt niet uit.”

“Het kind krijgt er niets van als ze een dagje binnen blijft.”

“Wat weet jij er nu van? Jij hebt geen kinderen.”
Waarom doet Helga zo moeilijk?

“Helga, waarom doe je zo vervelend? Astrid mag dan volgens jou een fout gemaakt hebben, maar is dat een reden om haar te ontslaan? Ik vind het buiten proporties.”

“Het lijkt me beter dat Astrid zelf met me komt praten. Wat heeft het voor zin dat wij het erover hebben?”

“Ik denk niet dat Astrid daar behoefte aan heeft. Ze... ze is druk bezig met werk zoeken.” Bijna had ik eruit geflapt dat ze bij *Cominetta* werkt.

“Laten we het er maar niet meer over hebben. Het is iets waar we verschillend over denken. Ik heb me de afgelopen tijd gerealiseerd dat vriendschap tegen een stootje moet kunnen. Menings-

verschillen zijn heel normaal in relaties, of het nu om vriendschap of over het huwelijk gaat.”

“Dat ben ik met je eens, maar een meningsverschil uitpraten hoort er ook bij.”

Helga zwijgt en drinkt haar koffie. “Wat vind je ervan als we gewoon verdergaan met onze vriendschap? Ik geef toe, ik had je zus misschien niet hoeven ontslaan, maar het is nu eenmaal gebeurd en ik kan het niet meer terugdraaien. Zand erover. Bovendien heb ik nu een andere oppas.”

Ik weet zeker dat Astrid ook niet meer wil terugkomen, al zou ze de kans krijgen. Ze wil weer op een kantoor of in een modezaak. Zelf heb ik jaren in een modehuis gewerkt, maar de eigenaars moesten noodgedwongen stoppen omdat er geen opvolger was. Daarom zaten Astrid en ik allebei zonder werk en kan ze me nu mooi vervangen bij *Cominetta*.

Ik hoor een babyhuiltje. Helga haalt haar dochtertje uit de wagen. Al haar aandacht is nu logischerwijs voor Bonetta. Ik heb zin om terug te gaan. Helga doet er wel erg makkelijk over, verdergaan met de vriendschap ondanks een onuitgesproken conflict. Ik sta op.

“Ga je al?”

“Ja, we zien elkaar wel weer. Tot ziens.”

“Oké.” Helga richt haar aandacht weer op Bonetta en ik loop de bieb uit. Ik denk er nog net op tijd aan om de omweg te nemen.

Thuis kom ik erachter dat ik geen nieuwe boeken heb meegenomen.

Nou ja, dan mijn zus maar even appen om te vragen of zij wat nieuw leesvoer voor me wil halen.

HOOFDSTUK 2

Astrid

Wauw, dát is een lekker ding! Terwijl een mevrouw bij mij afrekent, zie ik door mijn ooghaaren een superknappe kerel de zaak binnenkomen met een koffer in zijn hand.

“Kunt u me vertellen wanneer de nieuwe geur van het merk *Exotic* binnenkomt?” brengt de klant me weer bij de les.

“O, eh... ja, dat is een van de merken die momenteel moeilijk leverbaar is.” Dit is al de derde die erom vraagt, ik hoef niet op het lijstje te kijken.

“Zal ik uw telefoonnummer noteren? Dan wordt u gebeld als het binnen is gekomen.”

“Nee, dank u,” klinkt het kortaf. “Ik geef mijn nummer niet, ik kom volgende week wel weer langs.”

“Dat begrijp ik. Dan zie ik u binnenkort wel weer. Tot ziens.”

De vrouw mompelt wat en loopt gepikeerd de winkel uit. Ze vindt haar privacy duidelijk belangrijker dan de geboden service. Ik haal mijn schouders op en kijk de winkel rond. De knappe

man is nergens meer te zien, jammer. Maar ook vreemd, want ik heb hem de zaak niet uit zien gaan. Achter in de winkel staat een mevrouw bij de nieuwe merken te neuzen, verder is het erg rustig. Ik ga naar het gedeelte met de duurdere parfums. Er staat wat scheef, ik zet alles netjes weer op z'n plaats. Ik loop de winkel door om meer oneffenheidjes in orde te maken en zie dan dat de mevrouw in de richting van de kassa komt. Ik ga achter de toonbank staan.

“Mag hier een cadeaupapiertje omheen?”

“Jazeker, we zullen er een mooi pakje van maken,” antwoord ik vriendelijk. Als ze afgerekend heeft, zie ik de bewuste man de winkel weer binnenkomen.

O, hij is dus bij mevrouw Jager geweest, want hij komt uit de deur die naar de personeelsruimte gaat. Aan zijn tas te zien zal hij wel een vertegenwoordiger zijn. Hij blijft op een afstandje staan, terwijl ik het pakje voor de mevrouw zo netjes mogelijk inpak. Ik ben er intussen best handig in geworden. Toen ik het voor het eerst deed, kostte het me wel wat moeite.

“Dat ziet er mooi uit,” zegt de mevrouw dankbaar. “Tot de volgende keer.”

Ik groet terug, terwijl ik van het restje inpakpapier een prop maak en die in de prullenbak gooi. O, hij valt ernaast. Ik buk en gooi het propje erin. Als ik weer overeind kom, staat de man bij de kassa en nu hij zo dichtbij staat, zie ik dat hij werkelijk adembenemend knap is.

“Goedemorgen,” groet hij.

“Goedemorgen, meneer,” zeg ik beleefd terug, terwijl ik mijn knieën voel knikken. Meteen roep ik mezelf in gedachten tot de orde. Als ik bij elke knappe vent die hier in de winkel kom, knikkende knieën krijg, dan is het maar goed dat ik hier nog maar één week hoef te werken.

“Dat meneer mag u, eh... jij wel weglaten,” zegt hij lachend.

Dit moet niet langer duren, ik héb het niet meer. Ik hoop niet dat hij iets in de gaten heeft. Ik ben blij dat ik het bloosstadium al voorbij ben. In onze tienertijd hadden Maria en ik er ontzettend veel last van. Maar gelukkig is dat door de jaren heen minder geworden.

“Mijn naam is Dinant Dijkman.” Hij steekt me zijn hand toe en drukt de mijne stevig.

“Ik ben... Maria Kevelaar.” Oeps, ik had bijna mijn eigen naam gezegd.